

Walter Jon Williams

Solipsystém

(Solip:System)

Někdo křičí. Reno se pohybuje rychlostí světla a vesmír kolem něj řve bolestí. Nevidí pro oslepující záři. V nose ho bodají ostré pachy. Nad ním plují hvězdy a rozplývají se v slzách.

Leží na zádech. Něco se pod ním muchlá. Hvězdy na něj hledí zářivými zorničkami světla.

Reno pohne rukou. Prostě, ale zapomněl, jak na to. Chce si setřít slzy z tváře, ale místo víčka nahmátne spánek a z něj drát. Téměř ztratil koordinaci. V těle se cítí divně. Bolí ho v krku. Na jazyku má hnusnou chuť.

Vzpomíná, kde je a co tu chce.

Vzpomíná, že ten křik patří jemu.

Místnost je veliká, vysoká, klenutá a prostá rovných linií. Pozemský pokoj postavený podle orbitálních zvyků. Reno si uvědomuje, že hvězdy nad ním jsou hologramy a visí těsně pod chladným stropem.

Leží v posteli na zmačkaných počítačových sjetinách. Místnost páchne potem. Zkouší se posadit. Nad hlavou i v hlavě mu tančí hvězdy. Nasává vzduch.

"Reno? Reno?" ozývá se mu v hlavě hlas. Vlastní hlas.

"Povedlo se," hlásí Reno. "Jsem v něm."

"Takže to funguje."

"Funguje. Teď mě nech. Ohlásím se."

Něco tu smrdí.

Otáčí hlavu, prohledává pokoj. Vidí terminál, židle, videomonitor, stůl zavalený špinavým nádobím. Pootevřené dveře do koupelny. Na posteli leží bordó povlečení a žlutá prošívaná deka. Na sobě má jen volné bílé kalhoty na gumu. Vytahuje si z hlavy dráty a snaží se postavit. Nedaří se. Padá na měkký koberec. Pláží se do koupelny. Šimrání koberce mu připadá jako zatloukání hřebíků. Koupelna je vytapetovaná velkými fotografiemi uprchlických dětí, špinavé tvářičky, bosé nohy, orvané šaty, veliké černé oči.

Reno se natahuje po mramorovém toaletním stolku a s jeho pomocí vstává. Když v zrcadle uvidí úplně cizí tvář, zapotí se. Hubené děti mu vracejí vyjevený pohled.

Vzpomíná si, o co ho přátelé požádali na oplátku za jisté služby.

Vzpomíná si, jaké to je umřít.

Kdysi byl pašerácký pilot, potom spekulant, živil se na trhu se zásuvkami a vydělával na pohybu akcií. Renovo tělo zemřelo před několika týdny při požáru, ale než úplně zkolabovalo, otisk Renovy mysli se zachoval jako analog v nádrži tekutých krystalů někde v Havaně, součásti Svobodné zóny Florida. Přátelé pro něj teď pěstují nové tělo. Do klonu pak nahrají jeho mysl a Reno ožije.

Renovi přátelé to nedělají tak docela nezištně. Našlo se totiž cosi jménem Černá hlava, tajná zbraň vyvinutá Spojenými státy těsně před porážkou v Meteorické válce. Projekt Černá hlava měl obrátit technologii nervových rozhraní samu proti sobě, měl jí umožnit nejen nahrávat informace do mozku uživatele, ale vymazat ho z vlastní hlavy.

Když Spojené státy prohrály, výzkum projekt zastavil, snad

že vědce nenapadlo pokračovat bez vládních peněz, snad že se lekli hrůzy, kterou stvořili.

Renovi přátelé mají nápadů dost. A jen tak se nelekou.

Reno je teď Orbitální magnát, jeho analog nahrála Černá hlava do čelních laloků člověka jménem Albrecht Roon, architekta Meteorické války, válečného zločince, intrikána, který se díky akciovým podvodům a šikovnému manévrování stal novým ředitelem Tempel Pharmaceuticals Interessensgemeinschaft a který se právě chystá odletět ze svého orlího hnízda ve východních Kordillerách do své orbitální továrny na drogy.

Reno se na sebe dívá do zrcadla, vidí oholeného třicátníka s indiánskou šošolkou, kolem očí černé kruhy, zkažené zuby. Na spáncích a za ušima má keramické zásuvky, zdobené drobnými diamanty. Svaly ochablé, na prsou a na břicho plandá kůže.

Reno už není sám sebou: umřel, prošel ohněm, zrodil se znovu.

Spasitel Země.

Nedokázal se nesmát.

Albrecht Roon byl stařec s osmi křížky, když ho před devíti lety přemístili do mladého těla. Přesun mozku není exaktní věda a občas působí potíže s přízpůsobením, nedokonalým přenosem, změnou osobnosti. Dokud Roon nedokáže, že se s jeho myslí nic nestalo, musí zůstat na Zemi, dokud se neosvědčí a nezaslouží si opětovné nanebevzetí. Zůstat dole, kde se na něj může dostat Reno a jeho přátelé.

Kde se dá do díla Černá hlava.

Teď to všechno vypadá jako šílenství. Reno si vůbec nevěří, že dokáže hrát cizího člověka. Před pár minutami, když existoval jen jako fraktálový analog, byla volba jasná - ovládnout Roonovo tělo, ovládnout jeho firmu, prospět planetě. Teď to je úplně absurdní.

Reno si přejíždí rukama po obličejí. V nose ho štípe ostrý pach a Reno si uvědomuje, že je to jeho vlastní kolínská. Tak dlouho nic necítil, že je mu tenhle smysl až odporný. V ústech cítí něco strašného. Asi se mu probírá i chuť.

Zkouší chodit. Cítí závrať. Nohy se mu podlamují. To tělo není správné. Ruce i nohy má moc krátké. Posunulo se mu těžiště. Reno se nevzdává. Do jazyka se mu zahryzává odporná pachut'. Po hodině už chodí vcelku slušně a zvyká si na Roonovy reflexy. Vrací se do postele, zvedá telefonní zástrčku a strká ji do spánku. Linka je ještě otevřená.

"Je tam někdo?" ptá se.

Odpoví mu vlastní hlas.

Najednou se mu vrací jedna vzpomínka tak prudce, až se Reno zapotáčí. To se mu nevrátila chuť, ale žízeň. Jazyk mu skřípe po patře. Když pocit konečně rozpoznal, je ještě sklíčenější.

Vychází z pokoje na chodbu. U stěny plane studeným laserovým ohněm hologram uprchlické holčičky. Chodba se stáčí doleva a mírně klesá. Reno se stěží drží na nohou. Ještě se mu nevrátila rovnováha a stěží se vyrovnává s faktem, že mu podlažka uhýbá pod nohama.

Objevuje se další dívka. Reno ji má také za hologram, ale pak si všimne, že děčko nemá špinavý obličejek ani nafouklé břicho, že nosí čisté bílé šatičky a na hlavě má zásuvky. Krátce střížené vlasy dělí napravo pěšinka. Reno ji odhaduje tak na deset. Holčička zastavuje a tiskne se zády ke zdi, jako když voják dělá místo generálovi. Čeká na místě se sklopenýma očima. Rena popadne panika.

"Potřebuju se napít," povídá. Snaží se mluvit jako člověk zvyklý rozkazovat, ale suchý jazyk se mu nafukuje a hlas mu skřípe jako rezavý pilník na plechu. "Pojď se mnou."

"Sí, tío," odvěti dívka. Stále má sklopené oči, jako by ho nechtěla vidět. Otáčí se a vede Rena po chodbě. Reno, pokrytý studeným potem, se snaží vzpomenout na všechno, co ví o Roonovi, jestli má na Zemi nějaké příbuzné. Spíš ne; podle dostupných informací je celá Roonova rodina na orbitě.

Na chodbě se objeví další dítě. Je to kluk v tmavých kalhotách a bílé košili. Má ostříhané vlasy, na spáncích tmavé otvory. Nese hadrový pytlík. Stejně jako holčička se přitiskne zády ke stěně a nechá Rena projít.

O pár kroků dál vejde dívka do jiné místnosti. Je to salónek s barem a pípou. Pod dlouhým zrcadlem jsou narovnané vzácné lahve z ropného plastu. Reno spěchá za bar, málem upadne, a naplní z kóhoutu velkou sklenicí. Hltavě ji do sebe obrátí.

Je to jeho první lok po několika měsících. Voda mu teče koutky ven na nahou hrud'.

Dolévá si a pije ještě půl sklenice. Odkládá ji a pod stropem si všimne holografického modelu Jupitera včetně obíhajících měsíců.

Holčička stále čeká, oči sklopené. Reno jí nabídne sklenici.

"Chceš se napít?"

"Děkuji, strýčku." Stěží jí slyší. Vezme si sklenici, usrkne, stojí na místě. Nedívá se na něj. Reno ji vezme sklenici z nehybné ruky.

"Můžeš jít," řekne.

"Děkuji, strýčku." Hbitě ho vezme za volnou ruku a políbí ji.

Při dotyku chladných vlhkých rtů Renovi dochází, na co tu měl Roon děti. Po zádech mu běží mráz. V šoku na ni třeští oči.

Nad hlavou mu ledové měsíce obíhají planetu, které se nepodařilo stát sluncem.

Do večera si zvykl, že mluví sám k sobě. Krystalový analog jeho myslí je ještě v nádrži na Kubě a rád si s ním popovídá po telefonu, protože jeho klon stále ještě roste v bílém sterilním sále hned vedle. Na sebevražednou misi se dal jen Reno v Roonově těle. Ten druhý bude šťastně žít až do smrti na Zemi v novém těle.

Reno přemýšlí, který z nich je pravý Reno.

Pak mu to dojde. Pravý Reno je mrtvý. Mozek se mu vyškvařil z lebký, když jeho dům vzplál...

Oba duchové si povídají dlouho do noci.

Na monitorech blikají záběry Albrechta Roon. V sluchovém centru Renovi zní západoamerický hlas, rozhovor Roon s jakýmsi známým na kódovaném kanálu.

"Mluvil v aforismech. Jako by měl skoro vypláchnutý mozek."

"Zásuvkář."

"Byl neustále v rozhraní. Snažil se mít přehled. Neměl přístup k velkým umělým inteligencím na orbitě a musel se snažit sám. Jeho nepřátelé na oběžce by ho zničili při první příležitosti, a tak musel být dobře informovaný."

Reno studuje Roonovy pohyby, jako by byl ještě na orbitě a přelétal sem a tam. Poslouchá, jak mluvil. Architektura budoucnosti je určena architekturou krystalové inteligence...

Dokážeme integrovat své vědomí k nezničitelné dokonalosti dat... Krystal vnímá jedinečnou skutečnost, jen nutnost.

Reno si říká, že Roon byl blázen. Obsadil mozek šilence.

Nahrávka končí. Pokoj zaplňuje prázdný šum.

"Neřekl jsi mi o těch dětech," poznamenává Reno.

Chvilka ticha. "Ale řekl." Hlas je překvapený. "Hned na začátku. Kdybys to nevěděl, vůbec bychom tě tam neposílali."

Renoví dochází, že se vzpomínka nezapsala do nového mozku, a do nervů se mu zaseknou ledové drápy.

Je v hlavě šilence a nemá všechno, co potřebuje k přežití.

Roonova skříň je plná orbitálních hadrů, bot se suchým zipem, lehkých bavlněných vest ušitých na míru, aby v beztlíži neplandaly. Žádné tkaničky, protože se můžou zachytit. Poslední stříhy, poslední móda, nejlepší severoafričtí návrháři. Všechno oblečení přesně sedí. Roon už se nějakou dobu chystal vrátit na orbitu.

Reno zajistí děti, pošle je raketoplánem do Svobodné zóny Florida a zaplatí jim internátní školu v Mobile. Dělá to na dálku, protože se necítí na osobní setkání s nimi.

Roonovo jmenování do čela vedení Tempelu bylo potvrzeno dřív, než ho ovládla Černá hlava. Reno se o firmě učí všechno, co zvládne, a teprve pak letí soukromým letadlem na kosmoport Gran Sabana. Zřejmě má děravé a chybné vzpomínky, všechno si musí ověřovat.

V prostorné přechodové komoře, dlouhé kulaté rouře čalouněné pozemským semišem, na něj čeká uvítací výbor. Prohlíží si tváře, poznává členy vedení. Přimo v cestě mu stojí muž s nataženou rukou a Reno si s ním spojí jméno Jackson van Allen. Je to Roonův starý kámoš, před jeho omlazovacím exilem šéfoval Dohledu nad orbitálními přístavy, teď dostal své místo zpátky. Vypadá starší než na fotografiích, tlustší. Blond vlasy má světlé jako prachové peří, stisk pevný a suchý.

"Herzlich willkommen, Albrecht," řekne ten chlap.

"Jackson," odpoví Reno a ztuhne. Ví, co se od něj čeká, čeká se od něj němčina a tu neovládá.

Srdce se mu zastaví. Je tu dvě vteřiny a už je po všem.

"Viele grüssen, kamerad," odpovídá, slova z něj nějak padají, bůhvíjak zná nejen tuhle frázi, ale také ví, že jde o bavorský dialekt spíš než o severní... Jak to kurva může vědět?

Ampliony spustí firemní hymnu. Všichni se tváří uctivěji. Reno se snaží uklidnit srdce a zpomalit dech. Všimá si, že van Allen má na spáncích zásuvky, starodávné kovové. Reno si to zapisuje do paměti. Může toho využít.

Ostatní členové vedení čekají v přechodové komoře za van Allenem. Reno jde dál semišovou rourou a se všemi se zdraví, daří se mu vzpomínat na jména a převést hovor do angličtiny. Vládne tu beztížě a ředitelé si ho podávají z ruky do ruky. Vzadu se vznášejí lidi od bezpečnosti, dívají se na všechny strany, kroutí hlavami jak radarovými parabolami a kontrolují, jestli je všechno, jak má být. Všechno jsou to pozemští žoldnéři: Reno nevěří šerifům najatým starým ředitelem.

Po zádech mu běží mráz. Poznává lidi, kteří naplánovali Meteorickou válku, kteří intrikovali nejen za nezávislost orbitálních habitatů, jež má svůj smysl, ale rovněž za ovládnutí samotné Země. Mužové a ženy, kteří pohřbili naději mateřské planety pod krupobitím létavic, umělých asteroidů, jež ničily města, ničily sny...

"Dámy a pánové, na zítra svolávám zasedání celého vedení," říká Reno. "Dnes se budu snažit dostat zpátky ztracené reflexy. A oslavím, že jsem zpátky ve vesmíru, mezi přáteli." Zdvouřile tleskají, zavěšení podrážkami ve všech úhlech, na stropě, na stěnách, podél tunelu. Reno se usmívá, ale neukazuje zkažené zuby. "Zítra," říká, "vrátíme své záležitosti zpátky na orbitu."

Z přechodové komory ho následuje van Allen. Reno na

chvíli ztratí kontakt se suchým zipem na podlaze a van Allen ho chytí za rukáv. S jeho pomocí se Reno zachytí na prahu vnitřního průlezu.

"Ztratils reflexy, co?" ptá se van Allen. Chválabohu anglicky.

"Však se vrátí." Renovi buší srdce jako zvon. Má pocit, že třeští oči jako šílenec, snaží se uklidnit. Van Allen se k němu naklání. Upírá na něj zrak.

"Co teď, Albrechte?"

Reno se na něj podívá. "Uděláme další krok," odpovídá. Zdá se, že s touhle odpovědí je van Allen spokojený.

"V návaznosti na poslední kroky Svazu orbitálních sovětů a mé ohlášené škrty se naše akcie zvedly o tři sta procent," oznamuje Reno. "Za pár dní nebo týdnů, až se s našimi veřejnými akciemi přestane spekulovat, můžeme očekávat návrat tržní ceny na hodnoty před krachem. V současné době se opravdu musíme soustředit na úspory. Ale chci, abychom se dívali dál, než za pouhé udržení pozice."

Reno je rád zase v gravitaci velkého rotujícího válce, jenž tvoří Tempelský habitat číslo jedna. Dlouhý stůl v zasedačce je půl palce tlustý ovál vykrojený laserem z Meteorické skály, potažený hladkým plastem z plynového obra, protkaný lesklými žilkami křemíku a niklu. U stolu sedí devět ze čtrnácti členů vedení. Zbytek je kódovanými linkami připojen z Ukrajiny, z Jižní Afriky a z pásu asteroidů. Reno vidí jejich tváře na monitorech u stropu, všechny kromě té ženy v Pásu, která je příliš daleko, a tak se pro ni schůze nahrává.

"V letecké dopravě jsme slabí," říká Reno. "Skoro čtyřicet procent našeho zboží vozí aerolinky cizích společností. I když můžeme nakoupit vlastní lodě, museli bychom začít od píky a na to teď nemáme kapitál. Vedení by mělo vymyslet, jak pohlíme nějakou zavedenou firmu."

Ředitelé po sobě kradmo pokukují. Členové připojení přes video zaujatě studují cosi pod kamerou.

"Albrechte," ozve se Viola Lingová, ředitelka farmaceutické divize. Je nejistá. "Váš předchůdce..."

"Můj předchůdce to nezvládl," říká Reno. "Správně, nepovedlo se mu převzít leteckou firmu." Dívá se postupně na všechny přítomné a vidí jejich pochyby. Snaží se myslet na Roona v jeho litinovém domečku v Kordillerách, na jeho samotu pod přízračnými hvězdami. Snaží se uchopit mysl, která vilu postavila se všemi svažujícími se chodbami, klenutými stropy, špinavými břichatými holografickými připomínkami hladu a smrti. Snaží se vybavit si jeho zpěvavou kněžskou intonaci, jako by mluvil k samotným hvězdám. "Můj předchůdce nebyl dost jemný. Vyšel z vojenského prostředí, jeho činy byly přímé a předvídatelné. Manipulace na burze, přímé akce, sabotáže... to není elegantní. Ani účelné." Znovu se na ně postupně podívá, nakonec na van Allena, v jehož očích najde souhlas a očekávání. "Musíme být důvtipnější než pan Couceiro," pokračuje Reno. "Opatrnější na každém kroku. Do další fáze nám ještě zbývá trocha času. Musíme se připravit."

Reno se otáčí na Violu Lingovou a usmívá se. "Nemějte strach, Violo. Vaše výzkumné oddělení je hlavní pilíř firmy. O fondy nepřijdete. Tentokrát ne."

"Děkuji, pane Roone." Reno má dojem, že Violo dělá potíže s ním mluvit, jako by na něm viděla něco nechutného. Odvrátila se a Rena napadá, jestli Roon používal zkažené zuby jako zbraň, jestli se usmíval, když chtěl někoho umlčet a odklidit z cesty. Viola Lingová je ale jeho starý spojenec, dokonce ji přesdílili na Ural, když mu jednou pomáhala zpátky k moci.

Asi, napadá Reno, se doslechla o dětech.

Reno si zabere pokoj se skutečným oknem ven, oddělený od

ostatních oddílem japonských žoldnérů a od Země vakuem a kosmickým zářením. Pokoj má týkové obložení. Z protilehlých stěn na sebe hledí Miró a Velázquez, nad stolem se mu točí velký holografický model stanice. Reno stane bosýma nohama na indiánských rohožích za desetitisíce dolarů a dívá se na Zemi, nádherně modrobílou, protkanou hnědými a stříbrnými žilkami bahnitých řek, na rozbitá pobřeží, kde oceány ukusují souš stejně jako lidé ukusují poslední zbytky přírodních zdrojů. Brzy budou jediným zdrojem sami lidé. Kdysi vkládali naděje do orbitálů, viděli v nich bránu k novým zdrojům. Teď stojí orbitálové jako hradba mezi Zemi a jejich ztracenými sny, jako zloději vysněné budoucnosti.

Na tom Reno nic nemění, ba ani s pomocí Černé hlavy. Orbitálové ovládají strategickou kótu a pozemšťané ji nemají jak dobýt.

Reno může Zemi jen trochu ulevit. "Chci zařadit soukromou komlinku mezi svou kancelář a touto adresou v Havaně," říká. V ruce má datakrychli.

"Ano, pane." Akinari je jeden z jeho japonských žoldáků. Reno má Japonce rád pro jejich stylové pojetí věrnosti: pokud ho někdy zradí, bude to stát za to, žádné zákulisní vynášení, ale pravá apokalypsa, smrt a šílenství a potoky krve...

"Pusťte pana van Allena dál, prosím."

"Ano, pane. Děkuji, pane."

Akinari odchází a v krychli odnáší Renovo spojení s jeho netělesným dvojčetem. Potřebuje mluvit s přáteli na Zemi.

Vchází van Allen a přijímá nabídnuté křeslo i drink. V gravitaci vypadá neolhrabanější než v beztíži, visí mu břicho.

"Už ses rozkoukal?" zeptá se Rena.

Reno přikyvuje. "V prvním týdnu si chci všechno prohlédnout. Každou laboratoř, každou kancelář. Ať všichni vědí, že jsem tady a že o ně mám zájem."

"Všichni budou rádi, že tě tu mají."

"To doufám." Pro zamýšlenou obhlídku má samozřejmě jiné důvody: snaží se oddálit dobu, kdy po něm budou chtít strategická rozhodnutí, protože si zatím není příliš jistý.

Tohle ale neodsune. Van Allen je Roonův blízký přítel a něco od něj čeká.

"Jackie," začne Reno. Jen to zkouší, nervy mu drhnou strachy. Podle van Allenových záznamů mu tak přátelé říkají.

"Albie." Reno se uklidňuje. Nezačal špatně.

"Chtěl jsem s tebou probrat, jak se tu dívám na pár věcí," pokračuje Reno.

"Lichotíš mi. Děkuji."

"Mojí důvěru sis plně zasloužil. Nebýt tebe, nebyl bych tady." Což zřejmě není pravda, ale na začátek to není špatné.

Van Allen se dívá na sklenici. "Děkuju, Albie."

Reno sedí na hraně psacího stolu. Van Allenovu tvář ozařuje Země, vykresluje popraskané žilky, prověšené tváře, nafouklé váčky kolem očí, jaké často mívají obyvatelé beztíže. "Snažím se dívat dál do budoucnosti, Jackie. Napojil jsem se tady na krystal a pár věcí mě trápí."

Van Allen je překvapen. "Výhledy vypadají dobře."

"Ano, krátkodobě. Ale primární trh s léky představuje Země a té docházejí prostředky na zaplacení. Většinu zisku jsme vytvářeli machinacemi s trhem a Země už nám je dokáže zaražít. Ne, Jackie, musíme hledět ven."

Van Allen mimovolně zvedne zrak a přes Rena i planetu se zahledí na hvězdy. "Na to nejsme přizpůsobení."

"Musíme se připravit na další krok. My Orbitálové jsme soustředili zbytečně mnoho úsilí a zdrojů na ovládnutí Země. Bezdůvodně. Země je odepsaná. Musíme být připravení na další boj, na válku o suroviny za pozemskou orbitou."

Van Allen pokyvuje hlavou. "Na to tedy chceš dopravní oddělení."

"Od Země jsme dostali, co jsme chtěli, Jackie. Máme svo-

vodu. Ale co jsme si s ní počali?"

Van Allen přemýšlí. Ta myšlenka mu není proti srsti, už se jí snaží zařadit. "Lingové se to nebude líbit. Znamená to degradaci farmaceutické divize."

"Na ní všechno stojí. Ale jen teď, ne v budoucnosti."

Van Allen se olízne, ve světle Země má bleděružový jazyk. "Můžeme ji světit jiný úsek. Nějaký, který bude v tvém programu stejně důležitý. Slíbíme ji ho za odměnu, když bude ještě pár let dobře pracovat pro farmaceutiku."

Reno cítí, jak se úleva mění ve vítězství. "Výborně, Jackie." Van Allen k němu zvedá hlavu. "Myslím, že se přeměna povede." Reno se dívá van Allenovi do očí a vidí v nich odraz Země. Pokládá mu ruku na rameno. "Chci, abys mi s tím pomohl. Nikdo to nedokáže líp."

"Děkuji, Albie. Víš, je těžké to říct člověku, který vypadá tak mladě jako ty," nejistě se usměje, "ale vždycky jsi pro mě byl jako otec."

"Vítej na vrcholu," říká Reno a také cení zuby. "Synu."

Mužik se usmívá, když vidí dvě ženy zabrané do milostné přehery. Jedna je černá, druhá blond. "Líbí se mi ta blondýna," říká mužik.

Reno mu úsměv opětuje. "Může být vaše."

Mužik si strká do nosu inhalátor kokainu a pálí si do mozku dvě torpéda. "Počkám si."

Černoška zrovna vytáhla malý křišťálový robertek připojený optickým vláknem do zásuvky na hlavě. Začíná s blondýnou kopulovat přes počítačové rozhraní. Reno musí uznat, že se představení vyznačuje vynalézavostí, jak vibrátor žhne a výjev nasvěcují červené a modré reflektory.

Mužik se jmenuje Lippman a v bordelu pro ředitele Tempelu je Renovým hostem. Lippman je velké zvíře v dopravě na západ od And a jeho firma rozváží výrobky Tempelu z kosmoportu Gran Sabana. Na orbitu se vypravil podepsat smlouvu, která jeho společnosti umožní expanzi a zajistí výhradní dodávky výměnou za ztrátu kontroly v představenstvu a přesun Lippmanovy rodiny mezi orbitální smetánku. Je to dokonale logická dohoda, na níž Albrecht Roon pracoval už na Zemi, ale nepřátelé ji zhatili, spíše z politických než ekonomických důvodů.

Zbývá jen otisknout pod smlouvu palce všech zúčastněných a zpečetit ji příslušným rituálem, což v Jižní Americe znamená návštěvou nevěstince. Sám bordel je soukromý klub určený pro ředitele a jejich hosty, má černé stěny a zrcadlovou podlahu a strop. Je tu pódium s erotickým programem a velice dobrá drátařská kapela. Servírky míchají nebezpečné martini a spí s hosty. Mají stálý plat a nesmějí brát spropitné.

Oficiálním důvodem pro zřízení bordelu byla záminka, že nekontrolovaný sex znamená bezpečnostní riziko. Je lepší si ulevit někde, kde je postaráno o hygienu a vydírání ztrácí smysl - samozřejmě pokud vyděračem není Tempel I. G., vybavený průhlednými zrcadly a miniaturními mikrofony na některých pokojích.

To je oficiální důvod. Skutečný důvod má co do činění s mechanismem moci. Orbitálové mají spoustu vášní, ale nejsilnější z nich je touha po moci. Slabost je zakázána, orbitálové vyhráli válku a všechno ostatní, a tak silná vášně jako sex může narušit jejich iluzi všemocnosti. Tady sex ztrácí skutečnost, nebezpečí. Parodie soulože na pódium slouží k vymítání skutečné vášně. Vášně je zneškodněna, proměněna v cosi hygienického, sterilního, přijatelného. Kdokoli by byl dost pošetilý, aby se snažil o něco opravdového, si sám koleduje o trest.

Reno pro Lippmana objednal čistý pokoj. Mužik už patří Tempelu, a tak na něj nemusí shánět kompromitující materiál.

Bicí syntezátor vyfukává sedm šestnáctin. Lippman se naklání k pódium, aby lépe viděl. Reno sahá do kapsy a vytahuje

obálku. Strká ji po stole svému hostu.

"Roční bezplatné členství," vysvětluje.

Lippman se směje a kupuje Renovi pítí. Záhy má na klíně černošku i blondýnu. Reno vidí, že by si měl už také vybrat.

Nachází servírku, svůj typ: je vysoká, pevně stavěná, dost mladá, aby ještě neměla nepříjemné návyky. Šibalsky se směje a to se mu líbí. Sex s ní je technicky dokonalý, ale nějak Rena nezaujme. Příliš hygienické, řekne si.

V následujících týdnech se do bordelu vrací za vysokou servírkou, pak za jinými. Sex už je vynalézavější, ale příliš se nemění.

Zvláštní. Všechny jsou jeho typ.

Dívá se na planetu a v hlavě naslouchá vlastnímu hlasu z implantovaného krystalu. S netělesným bratrem doladil bezpečnostní procedury. Kód se denně mění, jednou týdně mu nové šifry přicházejí zvláštní zásilkou ze Země, přímo z Havany. Kanál většinou zaplňují nesmysly, zprávy, veřejně přístupná data z knihoven, aby případného šikovného zvědavce unudily k smrti.

"Mám pár nápadů," říká Reno. "Vlezl jsem tady do krystalů. Mám přístup ke všemu: jsou tu věci, o kterých nikdo neví. Ale sám to všechno nezvládnou. Pracuju dvanáct, šestnáct hodin denně. Mám přístup, ale schází mi čas."

Druhý Reno, krystalový duch, chrčí odpověď: "Pošli mi to. Data zpracuju rychleji než ty."

"Fajn. Uděláme to tak." Protahuje si rameno. Poslední dobou posiluje, aby trochu rozhybal Renovy ochablé svaly, a bolí ho celé tělo.

"Ještě něco," pokračuje. "Musíme hlídat Černou hlavu."

"Ano."

"Kolik lidí o ní ví?"

"Kovboj a Sára, pokud jde o nás."

"Těm můžeme věřit."

"Mimo naši skupinu tak dvanáct lidí. Všechno chlapi ođ CIA a od počítačů."

"To je moc," říká Reno.

Duch okamžitě přisvědčuje: "Správná úvaha."

Je to správné rozhodnutí, ale Reno se dívá, s jakým klidem dokáže duch odsoudit dvanáct lidí k smrti. Reno myslí na analog v krystalové matici, na jeho myšlenky rychlé jako světlo. Myslí na všechno, co se musel znovu učit - chodit, cítit, pocit žízň. Duch je těmto vzpomínkám čím dál vzdálenější, odcizuje se mu. V nádrži ztrácí lidskost.

Klon je už skoro hotový. Reno přeje svému bratru jen to nejlepší, ale než se duch přesune, potřebuje ho.

Na planetě probíhají nenápadné posuny, zařízené zlomkem moci Tempelu. Osmnáct lidí umírá různými způsoby: kulkou, jedem, při nehodě. Pár dalších může žít v domácím vězení v tempelské filiálce v Orlandu. Laborať v Havaně převezme Tempel Pharma I. G. Budovu střeží Akinariho žoldnéři. Černá hlava je v bezpečí.

Zmizelí lidé nezajímají nikoho kromě znuďených místních policajtů. Jen málo lidí se na Zemi chce hrabat v záměrech Orbitálů.

Není to zdravé.

"Pane Roone." Nedívá se na něj, tenhle nalezenec, oči má upřené na jeho pásek. Je jí dvaadvacet a je strašně hubená, má velké hnědé oči, silně nalíčené, ostříhané vlasy stažené za uši. Oběma rukama svírá kufřík.

Reno sedí v křesle. Za ním se otáčí Země. "Posaďte se, slečno Calderónová."

Nemůže od ní odtrhnout pohled a neví proč.

Energetické oddělení má potíže, všiml si Reno. Informace

docházejí pozdě nebo jsou pomíchané. Těžko zjistit, co se děje s elektrárenskými satelity. Nikdo na nich nemá povinnost informovat vedení Tempelu. Ředitelé se hlásí, kdy chtějí, pokud vůbec. Reno dochází k názoru, že potřebuje v administrativě satelitů spojku, osobního zástupce, který se vyzná a dokáže utřídit data. Není to nezbytně nutné, nezávisí na tom budoucnost firmy a nikdo s dobrým fíkem by o takové místo neměl zájem. Reno si nechal z osobního poslat pět kandidátů a Mercedes Calderónová je poslední z nich. Ví, že uprchla z Panama City, když na něj spadl meteorit, dostala stipendium na Kruppovu polytechnickou školu v Bogotě a má vynikající diplom. Dokonale zná stavbu slunečních elektráren, vyzná se v počítačích a ve statistice, její nadřízení průběžně posílali nejlepší doporučení.

Něco na ní je, odraz vzpomínky, děja vu. Reno neví, co to je. Je si jistý, že ji nikdy neviděl.

"Uvědomuji si, že nabízené místo je trochu nezvyklé," říká, "ale nezůstanete tam napořád. Energetikou se budete zabývat nejvýš pár let, a pokud vykážete uspokojivé výsledky, povýsíme vás. Budete řídit úsek, jestli chcete."

Zvedne hlavu, ale nedívá se na něj. Hledí k Zemi. V jejích zorníčkách vidí odraz osvětleného srpku, šílenou bílou září pod přimhouřenými víčky. Reno se bůhvíproč oťrese. "To bych byla ráda, pane," říká žena. Skoro ji není slyšet.

Reno přemýšlí, jestli má Mercedes dost síly, aby se dokázala postavit energetikům, vytáhnout z nich údaje, které tak tají. Ve všech ostatních ohledech má skvělou kvalifikaci.

Nervózně se na něj podívá a zase sklopí oči. Reno se nervózně vrtí. Nespuští z ní oči. Přemýšlí.

"Povězte mi o sobě."

Žena se na něj podívá přímo, v očích úžas. Reno nechápe proč.

Jmenuje ji do funkce, ale musí na ni dál myslet.

Přes stůl z asteroidového kamene se na něj dívá třináct ředitelů: čtrnáctá členka vedení je na cestě z Pásu. Neúčastní se ani přes video, protože se projednává příliš citlivá záležitost.

"Podíval jsem se na předložené profily speditérských společností," říká Reno. V dlaních drží datakrychli, přehazuje si ji z jedné ruky do druhé. "Myslím, že Osmanská A. G. nám bude vyhovovat nejlépe. Sloučení bude přínosné pro nás i pro ně."

Reno vidí, jak po sobě ředitelé pokukují. "Pane Roone." To říká Herschel, autor analýzy. Musí se přemáhat, aby nedal najevo podráždění. "Osmánci jsou navenek veřejně obchodovatelná společnost, ale veškeré vlastnictví je v soukromých rukou. Abdalláh Sabah je velice nezávislý muž, chce firmu řídit sám a zbytek akcií vlastní jeho klan. Všechny větší balíky jsou v rukou Somálců. A ti drží pohromadě."

"Jsem si toho vědom." Roon ho zpraží pohledem. "Ve vzdušné dopravě panuje tvrdá konkurence a z naší finanční moci mohou profitovat. Mají nově postavenou orbitální továrnu, vyrábějí špičkové stroje a tak mohou vyhovět našim požadavkům. Kosmodrom na Africkém rohu si pronajali na padesát let. Naše dopravní oddělení se od nich může mnohému přiučit. Našemu spojení nasvědčuje logika čísel."

Ta, pomyslí si Reno, a logika Černé hlavy.

"Sabah se nechová příliš logicky," namítá Herschel.

"Možná záleží na přístupu," oduší Reno a vycení zkažené zuby. Herschel se odvrací.

"Připravíme nabídku," pokračuje Reno. "Když bude dobrá, když bude mít správnou logiku, odpověď je předem jasná."

"Vaše nabídka je laskavá," říká Abdalláh Sabah. "Je mi líto, že ji musíme odmítnout." Reno vidí Sabaha na videolince. Patriarchovi je přes osmdesát a na sobě má staromódní londýn-

ský oblek. Anglicky mluví s italským přízvukem a popíjí čaj ze stříbrného šálku. Stěna za ním je tapetovaná růžovými kvítky. Na holé lebce nosí výrazně zdobené zásuvky.

"To nerad slyším." Reno zavolal Sabahovi přes soukromou linku; učinil nabídku, vysvětlil její výhody pro Osmanskou A. G. Stařec zachoval zdvořilost, ale nenechal se zviklat.

"Měl bych ještě něco, pane," říká Reno. Zvedá zástrčku. "Poslední nabídku. Byl byste tak laskav a připojil se přes zásuvku? Nechci to říkat nahlas."

Sabah se zamračí a za chvíli souhlasí. "Když chcete, pane Roone. Ale názor nezměním."

"Dejte mi poslední šanci." Zasouvá drát do zásuvky, usmívá se a posílá v duchu signál do Havany.

Duch se probouzí, data z krystalu sviští optickými spoji i rádiem, černá vlna zaplavuje Sabahův mozek. Reno vidí, jak se stařec hroutí, snaží se vstát, zvednout ruku, vytrhnout zástrčku, ruka padá. Ve tváři mu škube. Na spodním rtu se mu lesknou sliny. Reno se odvrací, nechce to vidět. Rádiem vriská Černá hlava.

Přenos končí. Vesmír dál nedomulovaně syčí. Reno se podívá na monitor a vidí, že se nic nezměnilo. Stařec tupě zírá do kamery. Na spodním rtu má něco mokrého.

Reno ukončuje spojení. Černá hlava zabrala nebo ne. Pokud ano, duch mu zavolá.

Čeká a dívá se, jak Země putuje černým sametem noci.

Nikdo nevolá.

Černá hlava selhala.

Soukromým kanálem přijde zpráva, že Abdalláh Sabah podlehl nervovému zhroucení. Reno volá jeho rodině, aby vyjádřil zájem a lítost. Patriarcha nejsilnější členy klanu vyhnal a slabším vládl železnou rukou. Nezbyl nikdo s jeho vnitřní silou a rozletem. Renova logika je už jasná.

Rodina hlasuje o sloučení, schválí ho. Vedení Tempelu gratuluje. Zpoza kulatého meteorického stolu na něj hledí tři bezvýrazné somálské tváře. Moji pretoriáni, pomyslí si Reno.

Reno přemýšlí o starci v polstrované cele, o dvou osobnostech, jež se perou o vládu v jeho hlavě. Silný starý Somálec a duch, který se ho pokusil posednout.

Reno se dívá po ředitelích a usmívá se. Vládu má jistou; nevědí sice, jak to dokázal, ale má štěstí a dokud mu vydrží, nezradí ho.

"Další krok," oznamuje. "Pořád musíme myslet na další krok."

Mercedes Calderónová se vrátila z první inspekční cesty, sedí za jeho stolem, na sobě proužkované triko a námořnické sako. Za ní se zlověstně otáčí hologram Habitatu číslo jedna. S aktovkou přitisknutou na hrudi vypadá jako vyhládlá školačka. Dostala své informace a teď mu na stolní monitor pouští hrubá čísla. Chrčí ze sebe metodiku analýzy a upravuje si vlasy za uchem. Ze zápěstí jí trčí klouby, předloktí má jako sirku. Vypadá ještě hubenější, než když ji viděl naposledy. Nedívá se mu do očí.

Není Renův typ. Neví, proč od ní nedokáže odtrhnout pohled.

Mercedes umlká. Reno se podívá na monitor a vidí, že hlášení je u konce.

"Děkuji vám, Mercedes." Reno vstává. "Na vaše data se podívám později. Vedla jste si dobře."

"Děkuji, pane," říká tak tiše, že ji skoro není slyšet. Reno ji chce doprovodit ke dveřím.

"Je vám dobře? Vypadáte, jako byste dlouho nejedla."

"Jen zátěž z cesty. Potřebuji si odpočinout." Stejný nezvučný hlas. Bere ji kolem ramen, pod napjatou kůží cítí ostré kosti.

Nijak nereaguje, jen ztuhne a dívá se na zavřené dveře. Je bledá jako mrtvola. Za ní se nevšimavě točí hologram habitatu.

Reno si uvědomuje, že z ní žádnou reakci nedostane, že je stejně netečná jako triko nebo sako. Bere ji za bradu, zvedá jí hlavu, líbá ji. Má studené rty. Uhýbá mu očima. Vidí, jak jí na krku buší tepna.

V Renovi vzplane žár. Není můj typ, připomene si.

Vede ji do přilehlého bytu, svléká ji, strká ji do postele. Kůži má napjatou přes kosti v soustavě hladkých neeukleidovských křivek. Nemluví. Je jí jasně vidět každé žebro. Reno ji zlehka hladí. Nereaguje na nic. Bere ji za bradu a otáčí ji k sobě.

"Podívej se na mě." Poslechne ho. V pološeru vypadají její tmavé oči jako měsíční krátery.

Náhle vzplane. Najednou ví, jak se jí dotýkat, jak ji probrat, poskytnout jí rozkoš. Tiskne se k němu, ostrými kyčelními kostmi ho píchá do těla. Z úst jí unikají přiškrčené výkřiky a ty hned pohltí dekorace.

Není můj typ, připomene si Reno.

Pak musí na schůzi, kterou nemůže zrušit. Mercedes leží v posteli jako polámaná loutka, Reno se mlčky obléká. Cítí, že se na něj dívá. Neví, co říct.

Mercedes to řekne za něj. Sedí na kraji postele a než odejde, vezme ho za ruku. Překvapí ho, když mu dá chladný polibek na hrbet dlaně.

Ztuhne v něm krev, protože ví, co teď Mercedes řekne.

"Gracias, tío."

Děkuji, strýčku.

Reno se potí nad její složkou. Kde se to mohlo stát?

Tady. Roonova cesta mohla zkřížit její před osmi lety, když ho odsunuli na Zem do nového těla. Mercedes byla v jakési škole pro uprchlické děti v Panama City. Roon měl na panamském kosmodromu spoustu zařizování.

Jeho jméno se v jejich záznamech neobjevuje, ale doporučení jí napsalo překvapivé množství ředitelů Tempelu. Tak tohle je důkaz, vystřelená kulka. Roon byl tehdy možná se svou úchylnou opatrnější, ale tahal za nitky v zájmu své chráněnky, dostal ji na techniku a pak ze Země. Byl k ní laskavý. Možná měl svědomí, než zešlel ve své kordillerské vile, a snažil se jí všechno vynahrádit.

Reno jí nedokáže dostat z mysli, ostré úhly jejího těla, šilené krátery jejích očí. Většinu noci stráví v horečce, pracuje, maže z počítače všechny otevřené soubory. Pak vyrazí do ředitelského bordelu. Je pozdě, představení skončilo, muzikanti šli domů. Najde si ženskou, svůj typ, zrovna zívá nad líkěrem u baru. S ní se snaží vyšukat Mercedes z hlavy. Zoufale chce toužit po servírce, najít v ní něco, co potřebuje. Zdrží se do rána s ospalou děvkou v náručí. Ráno si ji vezme ještě jednou, doráží jako ztělesnění vášnivého chtíče, doufá, že v jejím sterilním unaveném těle najde protijed na kyselinu, která se mu propaluje tepnami. Vášeň ale probudí jen v sobě.

Nazítří plní rozvrh soustředěně a nadšeně. V myšlenkách je stále s Mercedes. Rozhoduje se, že s ní musí mluvit a nějak jí to vysvětlit.

Objeví se v jeho kanceláři s aktovkou v kostnatých rukou. Kolem očí má červené kruhy, tváře propadlé. Zdá se, že ani ona nespala.

Reno jí chtěl napovídat spoustu věcí, za všechno se omluvit. "Slečno Calderónová," začne, ale ona ho vezme za ruku, políbí ji, při dotyku jejích rtů se ho zmocní šilenství Albrechta Roona, zvířecká nepřičetnost, již měla pohřbit Černá hlava. Reno ji bere do náruče a aktovka padá na zem. Nese ji do svého bytu. Je lehká jako hůlka.

Tentokrát není pasivní, tiskne ho k sobě rukama, nohama, dožaduje se slasti. V pavoučích končetinách má překvapivou

silu.

Po milostné křeči Mercedes slábne a najednou vypadá jako opuštěný koloušek, samá ruka samá noha, ostrý kontrast k plynulým liniím ložnice. Reno ji bere do náruče. Vyhybá se mu pohledem.

"Děkuji, strýčku."

"Neříkej mi tak." Reno ji okřikne ostře a bez váhání.

Mercedes to nijak nepřekvapí. Možná to od něj čeká. "Ano, pane Roone," říká.

Na vědomí mu vytanou útržky připravené řeči. "Nějsi ta holčička jako kdysi. A já jsem jiný člověk." Říká sice pravdu, ale slova mu jdou přes zuby jen těžko. Sám tomu nevěří.

"Musíme začít znovu. Už mi nelibej ruku. Jsi moje milénka, ne domácí zvíře."

"Ano. Když chcete." Reno neví, jestli něco pochopila. Zase je netečná, stejně jako on.

"Říkej mi Reno." Poprvé ji překvapil.

Hlas netělesného bratra zní jako ze sklenice z vodního skla, jinak, ale jasně. Schází mu výraz, osobitost. Lidskost. "Přesun se nepodařil. Klón nepřijal program a stihl ho záchvat."

"To je mi líto. Objednám další."

"Už se stalo. Předpokládám, že to také nepůjde."

Reno je překvapen. "Proč?"

"Obávám se, že náš původní program nebyl do nádrže přenesen celý. Nahrával se v nouzových podmínkách, hořeli jsme, a nepřesunul se komplet."

Reno zírá do sametové tmy za oknem. "Proč tedy v mém případě Černá hlava fungovala?"

"Protože tě zapisovala do mozku, v němž už jedna osobnost byla. Roonova osoba doplnila mezery v programu."

Reno se třese. "Pár věcí mě zarazelo. Jak se tady vyznám. Jak pokaždé vím, co dělat." Divá se na dveře do soukromého bytu, kde ještě před pár hodinami ležela Mercedes. "Cítím věci, které jsem dřív neznal."

"To není u přesunu mysli neobvyklé. Vždy riskujeme změnu osobnosti."

"Dostanu tě do těla," říká Reno. "Mám plán."

"Nespěchej. Můžu počkat."

"Možná ne."

Krátká odmlka. "Jak to myslíš?"

"Na tomhle kanále už mluvíme moc dlouho. S dalším poslem dostaneš kódovanou nahrávku." Reno se odpojuje.

Divá se na dveře svého bytu a myslí na Mercedes. Teď ví, proč touží po ženě, která není jeho typ.

Žije v něm Roon, v mezerách jeho programu.

A Roon je šílenec.

"Mému otci ještě... není dobře," říká Mohammad.

"To je mi líto. Váš otec je velký muž."

"Mluví z cesty. O věcech, které nikdy neviděl, o lidech, které neznal." Upíjí z pozlaceného čajového šálku. Za ním se leskne hologram habitatu. "V rodině někteří věří, že ho posedl d'ábel. Zkusili..." Suše se usměje. "...ho z něj vyhnat."

"Chápu, že má rodina starost, zvláště když běžné léčebné metody nezabírají. Ještě čaj?"

"Děkuji, pane."

Lidi poznáte, aniž byste je tahali do bordelů. Mohammad je pravověrný muslim a v jeho případě by ředitelský nevěstinec nebyl dobrý nápad. Ale i k puritánovi lze najít klíč.

Mohammad nenávidí otce.

Mohammad je jeden z nejschopnějších Abdalláhových synů, které stářík zapudil. Než ho Reno povolal do Tempelu, řídil Mohammad drobnou dopravu v Ogadenu. Je vysoký, má orlí nos a zřejmě výjimečnou inteligenci. Reno potřebuje někoho,

kdo se vyzná v labyrintu Osmánské A. G. v složité síti příbuzenských svazků a osobních závazků, které firmě slouží místo formální hierarchie. Potřebuje někoho dost chytrého, aby dokázal komplikovaný systém řídit, ale dostatečně vyvázaného z rodinných vazeb, aby byl věrnější jemu než bratrancům, které stařík povýšil před ním.

Mohammad otce nenávidí. Možná teď touží po jiném, po dobrotivém rodiči, který žije mezi hvězdami a záleží mu na něm. Po někom jako Albrecht Roon.

"Máte skvělá doporučení," říká Reno.

"Děkuji, pane Roone."

"Chystám se na vedení prosadit nákup rychlých fregat třídy Century. Potřebujeme jednat rychle, pokud nemá vzniknout dojem, že Osmánskou fúze oslabila."

"To mě velice těší, pane."

"Předpokládám, že vaše schopnosti se za stávajících okolností nemohou rozvinout. Třeba bychom pro vás našli širší pole působnosti."

Mohammad upíjí čaj. "Ano?"

"Nákupy materiálu."

V Mohammadových očích se odráží Země. "To zní zajímavě, pane."

Mercedes leží se zavřenýma očima, hlavu pootočenou od něj. Zase je netečná, vypadá jako slaměná panenka. Z její pasivity Reno šílí: zuřivě se jí zmocňuje, aby z ní vyrazil nějakou reakci. Mercedes rychleji dýchá, kouše se do rtu, aby nevydala hlásku. Přidušený sten mu stačí, aby se udělal.

Mercedes pak leží na kaštanovém prostěradle, slaměná panenka. Reno myslí na smrt klónu, na mozek plný neřízených výbojů, a co vyplnilo mezery v jeho analogu. Albrecht Roon, architekt Meteorické války, na rukou krev milionů lidí. Prznitel dětí, i té slaměné panenky v Renově posteli.

Je znechucený. Přidává se k Roonovu zločinu, využívá ženu zneužitou už dávno víc, než si kdokoli může zasloužit.

S hrůzou mu dochází, že ho Mercedes nenávidí. Nenávidí ho tak strašně, že se ani nemůže pohnout, když na ni sahne.

"Nemusíš to dělat," říká jí.

Mercedes pomalu otvírá oči, jako by se probírala ze sna. Nadechuje se. "Dělat co?"

"Sex se mnou. Ne protože jsem tvůj šéf. To není... to po tobě nechci."

"A co ode mne chcete?"

"Co chceš ty? O to mi jde."

Mercedes se dívá do stropu. Reno sleduje, jak pod propadlou kůží nad vystouplou klíční kostí tepe krev.

"Chcete, abych byla zticha a nehybala se." Jako by mluvila do stropu. "Snažím se vám vyhovět. Ale někdy po vás tolik toužím, že se musím kousat do tváří a do jazyka, abych nevykřikla. Někdy se mi chce řvát."

Reno cítí, jak mu do hlavy stoupá krev. Natahuje k ní ruku a otáčí ji tváří k sobě. "Nemusíš ležet nehybně. Můžeš si dělat, co chceš. Pomůže nám to oběma."

Tváří se nechápavě. Reno neví, jestli mu porozuměla. Nechci ji tak, jako Roon. Neví, jak jí to má vysvětlit.

Mercedes se k němu naklání a dotýká se rty jeho úst. Hladí ji ze zadu na krku. Mercedes mu jezdí prsty po těle. Cítí pod bradou její dech. Celá hoří.

Na tváři má neznámý soustředěný výraz. Zkoumá jejich vztah, nejistě, hledá možnosti.

Reno zavírá oči a nechává se laskat. Už je připravený. Mercedes přes něj přehazuje nohu a nasedá.

Reno vzhlíží k jejímu kostnatému tělu, vystouplým žebřům, kůži napjaté tak těsně přes ostrá ramena, až se diví, že jí nepraskne. Vypadá, jako by posledních pár let žila v uprchlic-

kém táboře.

To jí provedl Roon, pomyslí si Reno. Lámal ji, drtil, skoro zničil. Ale také ji naučil milovat. I když je to láska k netvorovi, chce ji Reno uchovat.

Není to však láska k němu. Když ho Mercedes dotáhne na vrchol, nevolá Rena, ale Tía.

Strýčka. Netvora. A vítěze nad Spojenými státy.

Mercedes odletěla z Habitatu jedna na další inspekční cestu po energetických satelitech. Reno má příležitost dostat ji z krve, pokračovat v práci.

Vezme van Allena do ředitelského nevěstince. V novém představení na pódiu vystupuje muž s naroubovaným umělým penisem, černým a nesmyslně velikým, osázeným hnusnými železnými trny. Popsaným zařízením překvapivě obšťastňuje několik nedočkavých partnerek. Z reproduktorů kvílí řezavá zpětná vazba. Reno vírtá hlavou, jaké genitálie museli voperovat těm ženám, aby jim vyhovoval takový mileneček. Bezpochyby i to je účelem představení.

Van Allen si užívá. V očích má jiskřičky, tlusté tváře mu zrudly vzrušením.

Rena napadne, že do pokojů ani nemá cenu strkat štěnice. Je to zbytečné, když vám lidé dají klíč k svému nitru pouhým sledováním programu. Ne, když vám jen zaujetím prozradí, jak strašlivě touží po moci a po síle.

"Jackie," říká Reno. "Chtěl jsem s tebou probrat další krok."

Van Allen se zájmem zvedá hlavu. "Ano, Albie?"

"Nelíbí se mi odhady vývoje. V krátkodobé perspektivě očekáváme stále zisky, ale v delším výhledu... i přes připojení Osmanů nás čeká propad." Podívá se na van Allena a usměje se. "Mně jde o vzdálenější budoucnost, Jackie. Doufám, že tobě také."

"S Osmany," odpovídá van Allen, "jsme získali nástroje k expanzi. Ještě jsme je nepoužili. Nebyl čas."

"Chci dosáhnout soběstačnosti," říká Reno. "Po pohlcení Osmanské se nám nedostává energie. Jejich továrny mají velkou spotřebu a většinu zdrojů nakupují."

Van Allen stiskne rty. "Nevím, jestli dokážeme hladce pohltnout další firmu. Nemáme na to strukturu..."

"Neřekl jsem pohltnout. Souhlasím, že uspěchaná expanze s sebou nese riziko. Ale pokračující závislost také." Důvěrně se k van Allenovi naklání. Van Allen ho přes kapelu sotva slyší.

"Myslím, že dny Orbitálních sovětů jsou sečteny, Jackie."

Van Allen je znepokojen. Dívá se na pódium, mračí se, dlouho o tom přemýšlí.

"Nech si to projít hlavou, Jackie," pokračuje Reno. "Před dvaceti lety byli potřeba a já jim pomohl na svět. Sověti bojovali za naši nezávislost a potom za ovládnutí Země. Teď už se z vlády nad Zemí nevyvlíkneme, ani kdybychom chtěli; orbitální hospodářství je příliš dominantní. Svaz orbitálních sovětů ztratil smysl."

Van Allen není ochoten myšlenku tak rychle přijmout. "Možná. Ale co to pro nás znamená?"

"Distribuci naší produkce na Zemi jsme svěřovali dopravcům pod cenou, abychom zničili pozemskou konkurenci, nebo jsme uzavírali kartelové dohody a časem zničili určitý trh. Zásobovali jsme černý trh, abychom udrželi kontrolu nad ostatními. Nikdy jsme nevstoupili do konkurenčního boje." Reno kroutí hlavou, hravý orgasmus na pódiu doplňuje kvil zpětné vazby. "Na konkurenci nejsme připravení. Nejsme dost výkonní, dost aerodynamičtí. Nemáme dost zdrojů. A spoustu z těch, co máme, soustředíme na vládu nad Zemí."

Van Allen je vážný. O představení ztratil zájem. "Mluvíš o velice nebezpečných věcech."

"Skutečnost je nebezpečná," oduší Reno. Chladně se dívá

van Allenovi do oči. "Moc je nebezpečná." Van Allen nad tím přemýšlí. Reno mu položí ruku na rameno. "Zijeme v nebezpečné době, Jackie. Proto musíme být energeticky soběstační. Nechci, aby nám mohli kdykoli vypnout proud."

Van Allen se odtahuje. Ze stropních reproduktorů duní drátařina. "Vidím, že máš plán."

"General Power Systems, satelit číslo čtyři. Jejich nejnovější. Singapurský blok se zadlužil až po uši, aby ho postavil."

"Taková družice by našim budoucím potřebám bohatě vyhovovala." Objektivně. "GPS žádnou větší nemají."

"Budeme potřebovat pomoc někoho z farmaceutického výzkumu. A ať to není Viola Lingová. Nechci ji do toho zatahovat."

"Tuším, o co vám jde," říká van Allen. V očích má známé jiskřičky, stejné, jako když sledoval muže s brutálním přirozením.

"Takže to nemusím říkat," oduší Reno. "Tím lépe."

Později, když se van Allen někam ztratí s děvkou, jde Reno k baru a pozoruje v zrcadle servírky, jejich vypracovanou chůzi, zářivé úsměvy, prázdné oči. Žádná ho neláká.

Už nejsou jeho typ.

Koncem týdne si nechá vytrhat zkažené zuby a nahradit je keramickou protézou na slitinové kostře.

Když se z GPS 4 ozve nouzový signál, nejbližší loď je prototyp fregaty třídy Century. Na zkoušky bojové lodě přímo na palubě dohlíží Mohammad. Nařizuje přerušit testy a vyrazit na pomoc energetickému satelitu.

Mohammad se na místo dostane pět hodin po zachycení signálu. Osmnáctičlenná posádka pomřela na neznámou nemoc. Vchází dovnitř a zavírá za sebou.

Staniční vysílačkou hlásí na Nejvyšší soud Svazu orbitálních sovětů zábor prázdného kosmického zařízení. General Power Systems protestují.

GPS se topí v dluzích a všichni to vědí. Bez Satelitu 4 nemají šanci dodržet splátkový kalendář. Deset minut po uvolnění zprávy spadnou akcie GPS v Chicagu a v Singapuru o čtyřicet procent. Reno ze své kanceláře v Habitatu jedna ohlašuje záměr skoupit většinu GPS. Tempel má skvělou možnost využít potíží General Power Systems, neboť mu z nedávné emise akcií zbylo dost volného kapitálu. Tempel jedná rychle a rozhodně.

Reno v kanceláři čeká na neodvratný telefonní hovor, čelist ho brní.

"Albrechte."

"Pane Korsunský."

Renovi třesí hlava bolestí. Věděl, co ho čeká, a tak si nevezal prášky, aby neotupěl.

"Vadilo by vám, kdybychom mluvili přes zásuvku?" zeptá se. "Jsem po bolestivé zubní operaci."

"Když chcete."

Reno si zastrčí konektor a podívá se na monitor. Tep mu zrychluje. Léta na tohoto muže hleděl jako na nepřitele, spoluviníka války a vyhlazení pozemských měst. Teď, když s ním mluví skoro jako rovný s rovným, si musí neustále připomínat, že jsou přátelé.

Korsunský je předseda Svazu orbitálních sovětů. Za nástupce si ho vybral sám Grečko, první a ještě brutálnější předseda, který už deset let tiše dětlní v Tupolevově sanatoriu. Jeho mysl se nepodařilo přenést do čerstvějšího mozku.

Korsunského zarudlá sibiřská tvář se tváří laskavě, ale z očí mu duje sibiřský severák. Reno ví, že při jednání s ním se nemůže na nic spolehnout.

"GPS podali žalobu k Nejvyššímu soudu," burácí Renovou

hlavou Korsunského hlas. Ucukne a stáhne hlasitost. "Žalují nevyprovokovaný útok, narušení Orbitální charty."

Reno krčí rameny. "Nepodložené. Můj člověk jednal unáhleně, ale podle zákona."

"GPS vás obviňuje z biologického útoku."

"Nesmysl."

Odmlika. "Jste v choulostivé situaci, Albrechte."

Reno se dívá Korsunskému zpřímá do zlovlných oček. "Jak to? Rád uvítám objektivní vyšetřování."

"Opravdu? Už jen otázky, vznesené při takovém vyšetřování, vás dokáží zničit."

"Jaké otázky?"

"Rýsuje se nám tu stále stejný vzorec. Co z něj vyčteme? Abdalláh Sabah se zhroutí a Tempel pohltí jeho firmu. GPS 4 napadne záhadná epidemie a nejbližší loď patří náhodou Tempelu. Na GPS jste zaútočili velice rychle: neurážíte moji inteligenci tvrzením, že jste neměli všechno naplánované. Ne, když vaši, záchrannou loď řídí právě syn Abdalláha Sabaha, kterého Tempel nedávno povýšil. Na místě GPS bych vás obvinil, že tenhle Mohammad je váš osobní zabiják a na váš rozkaz odstranil napřed otce a pak posádku GPS 4."

"To je nesmyslné obvinění."

Korsunský se tváří soustředěně. Jeho hlas zvoní přes rozhraní a duní Renovi hlavou do rytmu bolesti. "Už obžaloba by vám ublížila. Po tom, co si váš předchůdce dovolil při pokusu o pohlcení Koroljova, vás Svaz orbitálních sovětů nemůže podporovat." Korsunský zvedá ukazováček, aby podtrhl následující prohlášení. "Můžete se z toho vyvléct. Vydělali jste na propadu akcií GPS. Můžete prohlásit, že zábor prázdné stanice nebyl oprávněný a vzdát se jí. Koneckonců jste ji neobsadili přímo vy. Můžete tvrdit, že jste akcie nakoupili jen v zájmu uklidnění situace. Můžete couvnout a zachránit si pověst, aniž byste přišli o zisk."

"A když ne?"

"Doporučím Nejvyššímu soudu, ať rozhodne ve prospěch GPS. Orbitální sověti také začnou vymáhat pohledávky, které u vás mají od aféry s Koroljovem. Tempel by to značně finančně oslabilo a sám by mohl být pohlcen."

Reno pokrčil rameny. "Anatoliji Viktoroviči, nechápu, proč mi vyhrožujete."

Korsunský se pousměje. "Orbitálové jsou v nejisté pozici, Albrechte. Stále jsme závislí na Zemi a tam nás všichni nenávidí. Vy sám jste se dostal zpátky na nebe a do ředitelského křesla jen díky pozemským spekulacím s cennými papíry. Na Zemi mají moc a vliv. Musíme zůstat jednotní, Albrechte. Nemůžeme si dovolit bojovat mezi sebou. Nemůžeme si dovolit bezohlednost. Pokud se má Tempel rozpadnout jako varování ostatním, ať se rozpadne."

Reno se snaží udržet chladný výraz, ale srdce mu buší. Ví, že by měl ještě argumentovat, zkusit Korsunského přesvědčit, ale má příliš lákavou příležitost ho úplně zničit.

"Anatoliji Viktoroviči. Tempel má ke svému jednání důležitý důvod, o němž zřejmě vůbec nevíte. Jste v kanceláři sám?"

"Ne." Korsunský pohlédne mimo kameru. "Ale mohu to zařídít."

"Když budete tak laskav. Mám něco jen pro vás."

Korsunský si vytáhne zástrčku a zmizí z obrazu. Reno slyší tlumenou debatu. Korsunský se vrací a zapojuje kabel do hlavy.

"Tak co, Albrechte? Jsme sami."

Reno se nakloní ke kamere a vycení zbrusu nový chrup. "Chcípni," ucedí melodramaticky a spustí Černou hlavu.

Korsunský sebou škube, láme se v pase, padá na kameru. Reno upírá zrak na černý monitor. Slyší svist dat a Korsunského supění.

Černá hlava mizí. Reno slyší dlouhé zasténání.

Korsunský si sedá na židli. Z rány na čele mu teče krev. Musel si rozseknout kůži o kameru. V očích má slzy.

"Ano," říká, aniž by pohnul rty. Přes interface mluví Renovým hlasem. "Černá hlava zabrala." Korsunský mrká, aby dostal z očí krev. "Orbitální sověti zůstanou nestranní."

Tempel nakonec potřebuje s pohlcením GPS pomoc: Mikojan-Gurevič koupí dvacet procent, novou orbitální elektrárnu a pár továren v Asii. Nejvyšší soud na Korsunského naléhání legalizuje obsazení družice GPS 4. Nemoc, která na ní vyhubila posádku, je mutovaná meningitida. Již dříve zabila několik lidí v Singapuru, základně GPS. Jak se dostala na družici není známo. Podezření padlo na jídlo nebo vodu.

Novináři začínají hovořit o "nové, dravčí éře" v obchodních vztazích. Renovi blahopřeje celé vedení Tempelu. Abdalláh Sabah a Grečko umírají v polstrovaných celách. Tempel se stává jednou z pěti největších korporací v dějinách.

"Další krok," říká Reno. "Musíme myslet na další krok."

Mercedes Calderónová se vrací z inspekční cesty po orbitálních elektrárnách. Té noci Renovi omdlil v posteli a Reno si myslí, že se vrátila k netečné póze. Teprve za chvíli si všimne, že ztratila vědomí. Sám ji nedokáže probudit.

Mercedes podstupuje v nemocnici léčbu podvýživy. Páchala zdoluhavou sebevraždu hladu.

Reno nechápe, jak si toho mohl nevšimnout.

Zdá se, že nejen on je tady na sebevražedné misi.

Mercedes má černé kruhy kolem očí. Reno ví, že to není šminka. Ruce má položené na zelené dece, snadno je obejmě palcem a ukazovákem.

Stojí u ní a dívá se, jak dýchá. Umístili ji do nízké tíže, aby si podvýživné orgány odpočinuly. Nad postelí běhají po křišťálové obrazovce modré grafy životních funkcí. Bere ji za ruku. Na hřbetě u zápěstí má lastru po výživné infuzi.

Náhle mu stiskne prsty. Otevře oči. V zorničkách se jí odráží modré poblíkávání monitoru.

"Tío." Tiskne ho.

Zkouší se usmát. "Říkej mi Reno."

"Tío."

"Uzdravíš se. Dostaneš dovolenou, než se zotavíš. Pak ti dám lepší místo. Nebudeš muset tolik cestovat."

"Tío." Zoufalý úpěnlivý šepot.

"Přestaň podléhat." Renovi píchá v prsou. Volnou rukou jí hladí po vlasech. Jsou lehké a suché jako prach.

"Tío." Líbá mu ruku. Renovi je do pláče.

"Říkej mi Reno," opakuje.

Mercedes usíná s jeho rukou přitisknutou ke rtům. Reno nad ní stojí jako stráž a ví, že jí hlídá před sebou samým.

Mercedes dostane zdravotní dovolenou, odstěhuje se do Renova pokoje pro hosty pod ochranu samurajských goril. Pravidelně ji navštěvuje ošetřovatelka a dietolog. Mercedes trochu přibere, užívá vitamíny. Pořád vypadá jako utečenec. Je apatická, smutná, váhavá. Ruce má pokryté modřinami po intravenózních kanylách.

Reno se nedokáže ovládnout a každou noc tráví v její posteli. Jeho životní funkce poskakují spolu s jejími na monitoru vedle nemocničního lůžka. Teprve teď dává Mercedes najevo vášeň: tiskne se k němu, křičí, pláče strachy. Reno neví, čeho se bojí.

Dole na zemi končí jednáním válka Estonska s Muscovii. Poptávka po léčích klesá. Tupolev se chytá příležitosti a zkouší pohlit Pointsman Pharmaceuticals A. G. Podaří se mu to až po dlouhém oboustranném vyčerpávajícím boji.

Černá hlava ani nebyla potřeba, napadne Rena. Stačila

změna klimatu.

Mikojan-Gurevič, sebevědomý po snadném nákupu GPS, zaútočí na svého dávného rivala a nakoupí výrazný podíl Tupolevových akcií.

Korsunský a Nejvyšší soud opět odmítnou zasahovat. Posel od Mikojana-Gureviče navrhuje Renovi další společnou akci. Reno zkusí vedení Tempelu a zjistí, že ředitelům se do boje nechce. Nepřipadá mu moudré je do něčeho tlačit, a tak vyslanec z MiGu s politováním odmítne.

Mikojan-Gurevič má kolektivní vedení starého sovětského stylu. Černá hlava na něj nemůže, zato na Tupoleva ano. Reno volá ředitele. Černá hlava ho ovládne, po něm ekonomického náměstka. Zástupce generálního ředitele skončí v polštářové cele.

Pár dní nato zaútočí tupolevské fregaty a šalupy na MiG. Noční obloha vykvétá tichými výbuchy, tmu prořezávají lasery. Pohaněče hmoty se obracejí proti habitatům, energetické družice podléhají soustředěným mikrovlnám. Natlakovaná atmosféra se vaří ve vakuu, krystalizuje, vločky padají na zmrzlé tváře mrtvých. První úder slavil úspěch, Mikojan-Gurevič je na kolenou. Tupolevovi žoldáci obsazují zařízení MiGu ze startovacích ramp v Kalifornii, v Malajsku a v Keni.

Svaz orbitálních sovětů nemůže takovou krutost přehlédnout. Reno mu nabídne své síly a po boku Koroljovových torpédoborců, mariňáků z Toshiba a žoldnéřů od Pfizera poprvé bojují i tempelské fregaty třídy Century. Spojenci Tupoleva rozdrtí. Vedení společnosti padne ve válce. Vítězové si rozdělí zbylá aktiva.

Reno se za války často radí se sobě rovnými. Černá hlava útočí hlava nehlava, koho neovládne, toho zbaví rozumu.

Omráčení členové Svazu orbitálních sovětů se přeskupují. Zbrojařské akce jdou nahoru. Všichni jsou nervózní, všichni zbrojí.

"Další krok," připomíná mu netělesný bratr a jeho hlas zní jako vánek v dalekých korunách. "Stále myslí na další krok."

Každým dnem je méně člověk.

"Kdo jsi?" řve mu kdosi do ucha. Reno se vytrhne ze sna. "Kdo jsi?!"

Mercedes je u něj v posteli, drží mu ruce. Prská mu do tváře. "Kdo jsi?"

Přepere ji a srazí na záda. Mercedes pláče. Pokusí se ho kopnout mezi nohy, ale netrefí se. "Co se děje?" řve na ni. Poškrábala mu tvář do krve. "Prober se!" křičí.

Najednou mu přestane klást odpor. Vzlyká. Ve světle z předstíně Reno vidí, jak se jí vyhublá prsa třesou pláčem. Ucítí chtít a strašně se zastydí.

Lehne si vedle ní a obejmě ji. Na obličejí ho hřeje krev. "Co se stalo?"

"Uno ensueño," odpovídá Mercedes. "Uno ensueño malvado." Zlý sen. Slibá jí slzy z víček. "Zdálo se mi, že Strýčka zabil," mumlá dál španělsky, "a tys mu vzal tělo."

Renovi se do srdce zabodne střepec zmrzlého čpavku. Nedokáže ze sebe vypravit slovo. Dívá se na něj a třesí oči. Reno ví, že to ví. "Dios mio." Rena nenapadne nic lepšího než přiznat pravdu.

"Jmenuju se Reno."

"Proboha," opakuje Mercedes, tentokrát anglicky. Odtahuje se od něj a Reno jí nebrání. Couvá pryč od postele, samý stín a lani oči a ostré úhly, jež už Reno nerozezná. Mercedes si prohrábne ostříhané vlasy, zaváhá, otočí se a zmizí na chodbě. Slyší její bosé nohy na měkkém čínském koberci. Reno vstane, chodí sem tam po ložnici a přemýšlí, co dělat. Mercedes ví až moc, ví toho příliš. Písnička. Viazmoc viazmoc...

Ví až moc.

Reno ví, co mu poručí netělesný bratr, a nechce to slyšet.

Slyší téct vodu. Mercedes je v koupelně. Reno si začíná připadat hloupě, když tak stojí nahý u postele a z obličejů mu teče krev. Vezme si župan a jde do předsíně. Ve stínu na stěně visí obrazy z poloviny dvacátého století. Koupelna je zavřená. Chce zaklepat. "Mercedes?"

Dveře se otvírají, než stačí zaťukat. V chladném fluorescenčním přisvětlení vidí lesklé plochy: nůž, krev, zuby a oči. Mercedes křičí něco španělsky. Snaží se krýt zdviženou rukou a kuchyňský nůž Gillette mu krájí dlaň. Padá dozadu a Mercedes jde po něm. Cítí, jak ho řeže. Útočí otevřenou dlaní, dává jí pohlavek. Mercedes se otáčí. Reno chytá nůž, pere se s ním. Mercedes ho drásá volnou rukou. Narazí jí nůž na stěnu. Kuchyňák padá a s ním Mondrianova malba, stříbrný rám zvoní a sklo se rozlétá na kusy. Dá Mercedes ještě jednu facku, odráží ji od sebe. Mercedes padá na vystouplou kyčelní kost. Do očí jí vhrknou slzy. Reno zvedá nůž a přemýšlí, co teď.

Všude je krev. Všimne si, že většina je její. Než na něj zaútočila, podřezala si žíly.

Mercedes se zhroutil, bojovnost z ní vyprchala. Odhazuje nůž a bere ji kolem ramen.

"Ještě neumírej," říká jí.

"Zradila jsem tě."

Zvedá ji. Je lehká jako dítě. Její krev mu cestou k posteli stéká po dlaních na čínský koberec. "Pracovala jsem pro Violu Lingovou," říká Mercedes. "Chce tě zničit. Myslí si, že jsi nebezpečný."

"Má pravdu," odvěti Reno.

"Nevím, jak přišla na mě a na Strýčka. Ale ví všechno. Řekla mi o ostatních dětech. Měla jsem chuť tě zabít."

Pokládá ji do postele: Zavolej Akinariho, říká si. Ať sem dotáhne japonského doktora. Nikomu jinému nemůžu věřit.

Mercedes se na něj dívá. "Je Strýček opravdu mrtvý?"

Hladí ji po tváři a rozmazává krev. "Ano." Nenávidí se za tu lež.

Mercedes zavírá oči. Reno cítí, jak ztrácí vědomí.

"Ještě neumírej. Napřed musím udělat pár věcí."

Mercedes zatřepotá řasami. Reno propadá zoufalství.

"Jsem tady, abych je všechny zničil. Potom můžeme umřít oba. Spolu."

Mercedes pootevírá oči. Reno hledí do dvojice srpků zářivě tmy.

Vidí v nich souhlas.

"Je nebezpečná."

"Nebezpečná je Viola Lingová."

"Viola Lingová je předvídatelná. Chová se schematically. Ta tvá Mercedes Calderónová je nevypočitatelná."

"Zvládnou to."

"Moc ti to nevěřím."

Reno ovládne třas. Hlas jeho netělesného bratra zní jako meluzína v opadáných větvích. Už v něm nezbyl ani kousek člověka.

"Promluvíme si o Lingové," navrhuje.

Ví, že účelem ředitelského bordelu je vymýtit vášeň, protože vášeň je slabost a lze ji použít v boji. U Roon a u Rena prevence selhala; Viola Lingová získala zbraň proti oběma.

Ještě se jí nerozhodla použít a Reno zná důvod: Je příliš úspěšná a její útok by mohl minout - musí počkat, až sám šlápně vedle, a teprve pak ho znemožnit.

Netělesný bratr mluví jen o Lingové a ostatní myšlenky si nechává pro sebe. Ale Reno do něj vidí.

Radí Mercedes, ať nikdy nepoužívá zásuvku. Nemusí jí říkat proč; Mercedes už to ví.

Viola Lingová umírá nad Tichým oceánem za letu do Singapuru na zasedání představitelů dceřinných firem. Pilotova

poslední slova naznačují výbuch, možná zásah raketou.

Ještě před několika měsíci by Orbitálové okamžitě předpokládali, že jde o práci pozemských sabotérů. Teď si nikdo není jistý. Jde někdo po Tempelu? Nebyla to orbitální fregata?

Reno mluví na pohřbu. Vyzdvihuje zásluhy nebožky a přísahá pomstu viníkovi.

Následuje schůze vedení. Ředitelé jednohlasně schválí nákup dalších dvou letek třídy Century.

Mají strach.

V čele farmaceutické divize stane van Allenův chráněnc. Mercedes dostane místo sekretářky ředitele značně zbytnělého Oddělení biologických zbraní a všechno hlásí přímo Renovi. Vyrábějí se vakcíny proti známým válečným nákazám. Vymýšlejí se způsoby šíření.

Mercedes se chystá do práce a Reno stojí u dveří do bytu. Mercedes vychází poprvé po několika měsících a Reno si nenechá vymluvit, že ji všude musejí doprovázet dva tělesní strážci od Akinariho. Reno neví, co jeho netělesný bratr chystá.

Mercedes má šedý kostýmek a modrou proužkovanou košili. Políbí ji na zjizvená zápěstí.

"Neměj strach," říká Mercedes.

"Potřebuju tě. Bez tebe bych tohle nedokázal."

"Budu žít. Pro tebe. Zatím."

Letmo ho políbí a odejde. Ještě pár měsíců, řekne si Reno. Ještě pár měsíců, než Roon umře. Nadobro a definitivně.

"Proč to děláte?" vříská do rozhraní generální ředitelka ARAMCA. "Se smrtí Lingové nemáme nic společného a vy to dobře víte. Jestli to takhle půjde dál, zničíme se všichni navzájem!" Tváří se ztrápeně. "Proč to děláte?"

"Hned vám to řeknu," odpovídá Reno a pouští Černou hlavu.

Protože, říká si v duchu, zatímco Černá hlava sviští po drátech, protože když se Orbitálové obrátí proti sobě, budou zase potřebovat Zemi. Nebudou mít sílu brát si bez ptaní, budou muset jednat s pozemšťany jako se sobě rovnými.

Vláda Země zřejmě neudrží moc navěky, ale sebevražda Orbitálů dá planetě čas vydechnout, sebrat se.

Protože, říká si Reno, si Orbitálové takový konec zaslouží.

"Došlo vám to?" ptá se.

V očích ředitelky ARAMCA čte jasné ano.

Tahle je poslední. Poslední oběť Černé hlavy. Všichni už mohou zemřít.

Atentátnice je malá, sotva metr padesát, hrud' má roztrhanou dum-dumkami. Leží v kaluži sražené krve na naleštěné podlaze z janovského mramoru. Mercedes stojí tváří ke zdi, nechce se dívat, třese se, je bledá. Akinariho hoši vražedkyni rozstříleli, když zvedala pistoli.

Renovi zrychluje puls, zpomaluje, zase zrychluje. Celou cestu běžel, z kanceláře vyletěl jako šílenec. Měl štěstí, že na něj žádný zabiják nečekal.

Hřbety rukou si vytírá z očí pot. Je ještě vyděšenější než Mercedes.

Kdo to je? přemýšlí. Kdo může být takový fanatik, aby se vypravil na sebevražednou misi? Určitě věděla, že ji strážci zabijí, i když se jí podaří zabít cíl.

Vtom mu to dojde. Možná jí bylo jedno, jestli umře, protože nežila jen v tomhle těle. Protože dál existuje v nádrži tekutých krystalů v Havaně.

Hned vedle jeho bratra.

Podívá se na Mercedes. Jak jí mám říct, že jsem se ji právě pokusil zabít, mé jiné já?

Uvolní ji z místa. Za měsíc v Biologických zbraních stejně splnila skoro všechny úkoly. Teď žije za hradbou strážci

a biosenzorů, v jeho bytě pod klenutým stropem mezi ukořistěnými obrazy.

Je nejosamělejší na světě, říká si Reno, osamělejší než děti ve východních Kordillerách. Dokonce osamělejší než jeho netělesný bratr, který si může povídat s kopymi v Černých hlavách.

Ale nevádí jí to. Čeká a Reno ví na co.

Reno se snaží vzpomenout, jak vnímá svět jeho netělesný bratr, existenci jako čistá data, dešť čísel, každá kapka jinak rychlá, těžká, nevyhnutelná.

A vysoko nad ním, rozkročený přes oblohu, Solipsystém, články obíhající planetu. Odrazová duha zrůd, rozdílných pohledů, výtvorů Černé hlavy. Úlomky, Reno nedokonalé naražený na kopyto cizích myslí, zmnožený netělesný bratr zmražený cizími touhami, cizími myšlenkami a schopnostmi.

Zrůdy. Stvořené jen za účelem zkázy, sebezničení.

Ať se to stane, myslí si Reno. Ale ať se začne nejdříve zrůdou ze všech.

Mluví ke svým velitelům. Jeden pohaněč hmoty je naprogramován, aby shodil na Havanu kámen těžký deset tisíc tun, přímo na nádrž netělesného bratra. Pokud má skončit sebezničením, musí zničit všechna svá já.

Rena napadne, že někde existuje záloha Černé hlavy. Možná existuje i záloha jeho bratra. Ale cítí jako povinnost k lidstvu zničit virus, který ho dokáže vymazat.

Bude to první výstřel války.

Za třicet hodin, pokud někdo nevystřelí dřív.

"Můžu tě dostat ven," říká Reno. "Ještě není pozdě."

Mercedes má svůdné paže rozhozené na smetanovém prostěradle. Nedívá se na něj a mluví do polštáře.

"V hlavních habitatech ARAMCA a Koroljova máme rozprašovače. Půl dne před hodinou H rozšíří mutovaný virus aseptické meningitidy, jiný, než jsme použili posledně. Než se začne střílet, měl by virus zneschopnit pětinu až třetinu posádky. Vojenská zařízení zasypeme novými spórami Antraxu XVII, takže na nich pár let nepůjde přistát."

Otáčí se k němu. V očích se jí odráží chladný srpek Měsíce. "Většina lidí, co umřou, ani nejsou naši nepřátelé. Nejsou to ředitelé, jenom zaměstnanci. Budou mrtví jak oběti Meteoirické války a já jsem za to zodpovědná. Neodmítla jsem to." Zakloní hlavu a zasměje se. Reno vidí, jak se jí chvěje hrdlo. "Nezasloužím si žít. Nechci žít, když vím, kolik tisíc lidí zabiju." Natahuje se k němu a tlapká mu po hrudi jako zoufalé zvířátko. "A bez tebe stejně nechci žít. Ať se to stane." Pláče. "Ať se to stane," opakuje.

Je maximálně vzrušený. Proti své vůli si ji přitáhne.

Zbývá mu už jen pár hodin v Roonově hlavě.

Reno a Mercedes se drží za ruce jako děti, sedí u něj v kanceláři a sledují zkázu z velkého okna. Nocí poblikávají němě výbuchy. Orbitální jednotky mizí v plamenech jako mury. Energetické satelity se zpomalně rozpadají po zásahu kinetických zbraní, točí se jako zmuchlané váčky. Pohaněče hmoty vrhají proti velkým stanicím asteroidy, vykřesávají z nich římské ohně, ale výsledky je zatím těžké odhadnout. Velké habitaty jsou dobře chráněné - ty zničí biologické zbraně.

Na noční straně Země vidí Reno hořet Havanu. Netělesný bratr se vrátil do ohně, z něhož se zrodil.

Podlahou projede zachvění, ořes tak hluboký, tak nízkofrekvenční, až se Renovi sevrou vnitřnosti. Do stanice narazil meteor těžký deset tisíc tun.

Reno čeká, v hlavě mu odtikává napětí. Nezní dekompresní poplach, nehouká havarijní signalizace. Několiká gravitace.

Asteroid se odrazil od radiačního štítu.

Ztlumená světla vzplanou a zase pohasnou. Po slunečních člancích přešel nepřátelský laser.

Někdo bouchá na dveře. Reno zapíná komunikátor.

"Kdo tam?"

"Pan van Allen, pane," odpovídá Akinari.

"Ať jde dál."

Van Allen má lesklý upocený obličej. Nechápatvě těká žlutýma očima. "Prohráli jsme!" křičí. "Mohammadova letka zničila Tupoleva, ale Sověti šli proti nám - slíbili přece, že zůstanou neutrální! Rozdrtili nás!" Lomi rukama. Reno: tohle gesto vidí poprvé, v životě na vlastní oči. "Prohlásili nás za válečné zločince! Chtějí obsadit náš habitát!" Opírá se o stůl. "Musíme zmizet," řučí. "Je po všem!"

To všechno jsem měl v plánu, chce mu Reno prozradit. Sváz orbitálních sovětů nepřezíje ani osmačtyřicet hodin.

Místo přiznání Reno stiskne Akinariho plašitko. Žoldněř vchází se dvěma muži. Všichni jsou připraveni k boji: biochemické skafandry, brnění, gaussovské samopaly.

"Dejte mi granát," přikazuje Reno.

Akinari od postroje odepne granát a podá ho Renovi. Rena překvapí, jak je těžký. Volnou rukou ukáže na van Allena.

V té chvíli pocítí, jak mezi ním a žoldákem přeskakuje jiskra, jak si s Akinarim skvěle rozumějí. Má dojem, že Akinari zná jeho přání, ještě než ho vysloví.

"Ten muž je poraženec," říká Reno. "Vemte ho na chodbu a zastřelte ho."

"Dobře, pane," oduší Akinari.

Van Allen vříská, když po něm chmátnou. Snaží se vykroutit, vyprosit si milost, nakonec ho musejí vytáhnout. Akinarimu je očividně trapné, že se odsouzenec neumí ovládat. Poprava, tichá gaussovská kulka v mozku, znamená úlevu.

První mrtvola za dveřmi, pomyslí si Reno. Až dorazí výsadek, přibude jich. Akinari se nevzdá. V okamžiku souznění to Reno pochopil.

Pokládá granát na stůl a otáčí se k Mercedes. Blízký výbuch jí na chvílku ozáří tvář. Má v ní vepsanou radost a naplnění. Kolik lidí si k sebevraždě dokáže zařídit konec světa? Rozpřahuje náruč.

"Jsem připravená."

Rena napadne, že kdyby byl umřel, když měl, nikdy by ji nepoznal. Celou dobu byl zrůda, ale ona ho proměnila, donutila ho sloužit lásce.

"Ještě máme trochu času," říká Reno.

Objímá ji, líbá, něžně ji pokládá na měkký koberec. Venku blíká ohňostroje.

Konec, ne světa, ale nebes.

Vzpomíná, jak se zrodil do prodlouženého života, sám v posteli, nad hlavou mlčenlivě holografické planety. Ted' planety hoří a propůjčují žár její tváři.

Za dveřmi dusají kroky, je slyšet křik. Beze zvuku vystřelované projektily bubnují do kovových přiček. Velásquez drmčí o stěnu.

Je načase. Reno mlčky zvedá granát. Mercedes zasněně hledí z okna, po těle jí tančí světlo Země a války.

Kolikrát, přemýšlí Reno, jsem se dnes zabil? Netělesný bratr, všechny oběti Černé hlavy, sebevraždíme se navzájem.

Mercedes ho bere za ruku, za tu s granátem, a zvedá si ji ke rtům. Cítí její polibek a tělem mu běží mráz. Vytahuje pojistku a pouští páku.

"Říkej mi Reno."

Mercedes se na něj dlouho dívá a pak poprvé zkusí vyslovit jeho jméno.

přeložil Robert Tschorn
ilustroval Karel Zeman